

Programozási nyelvek 1

Szathmáry László

Debreceni Egyetem Informatikai Kar

4. előadás

- memóriaszemét, képernyőre íratás
- függvények
- tömbök

Memóriaszemét

A memória 1 byte méretű rekeszekből épül fel. Minden rekesz rendelkezik egy egyedi azonosítóval (memóriacím).

Az egyszerűség kedvéért itt egyszerűsített memóriacímeket használunk (\$A0, ...).

\$A0	
\$A1	
\$A2	
\$A3	
\$A4	
•	•
•	•
•	•
\$B0	
\$B1	

2

Memóriaszemét

•

Mi a szabad rekeszek tartalma?

A korábban befejeződött programok által visszahagyott "szemét".

\$A0	56562
\$A1	876
\$A2	5
\$A3	34324
\$A4	78768
•	•
•	•
•	•
\$B0	345
\$B1	42

•

•

X

Memóriaszemét

```
1 #include <stdio.h>
2
3 int main()
4 {
5    int x;
6
7    // Hiba! Nem adtunk
8    // neki kezdőértéket!
9    printf("%d\n", x);
10
11    return 0;
12 }
```

Az egyszerűség kedvéért az x változó értékét egy (1 db) rekeszben helyeztük el. Mivel egy int 4 byte-os, ezért a valóságban ez az x változó 4 rekeszt foglalna el.

\$A0	56562
\$A1	876
\$A2	5
\$A3	34324
\$A4	78768
•	•
•	•
•	•
\$B0	345
\$B1	42

Memóriaszemét

Fordítás

```
• gcc mem_szemet1.c
```

```
gcc mem_szemet1.c -Wall
```

```
gcc mem_szemet1.c -Wall -Werror
```

make mem_szemet1

"C makes it easy to shoot yourself in the foot..."

Memóriaszemét

Egy másik tipikus hiba:

```
#include <stdio.h>
   int main()
 4
 5
        int counter;
        for (int i = 0; i < 10; ++i)
            // Hiba! Úgy növeljük az értékét, hogy nem adtunk
            // neki kezdőértéket!
10
11
            counter += 1;
12
13
        printf("%d\n", counter);
14
15
16
        return 0;
17
```


Képernyőre írás

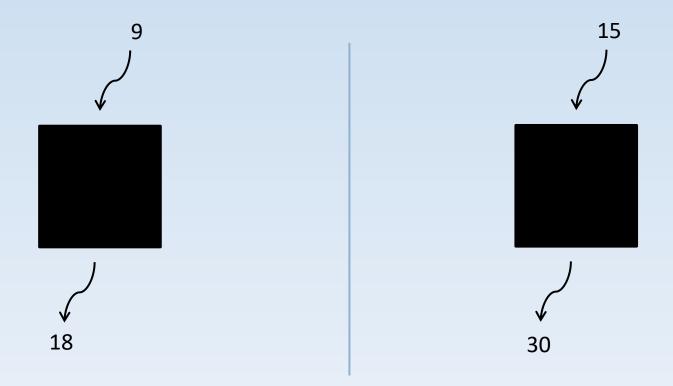
```
#include <stdio.h>
                                                 ismerős
    int main()
 4
                                                   Csak sztring kiíratására
5
        printf("hello\n");
                                                   alkalmas, formázás nélkül.
                                                   A végén: automatikus újsor.
        puts("world");
                                             egy darab karakter
        putchar('A');
                                             kiíratása
10
        putchar('B');
        putchar('B');
11
12
        putchar('A');
                                          üres sor
        putchar('\n');
13
14
15
        puts("");
                                     hello
16
                                     world
17
        printf("__END__");
                                     ABBA
18
        return 0;
19
                                      END
20
```


- Eddig mindent a main() függvényen belülre írtunk.
- Viszont ahogy nő a programunk, egyre inkább felmerül az igény, hogy jó lenne a main() függvény tartalmát szétszedni kisebb logikai egységekre.
- Erre szolgálnak a függvények. (Egyéb elnevezések: eljárás, szubrutin, metódus, alprogram).

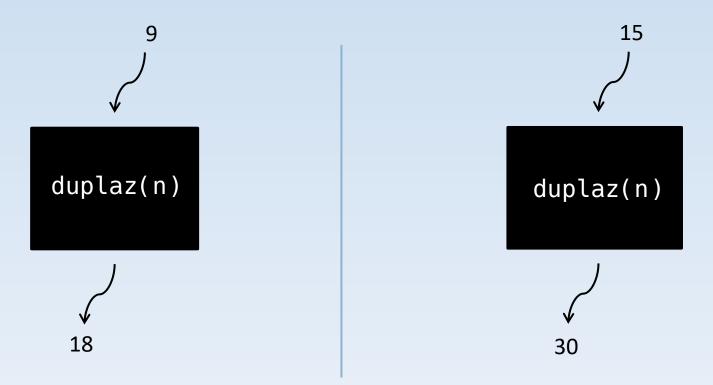

- Mi a függvény?
 - Egy fekete doboz 0 vagy több bemenettel, s pontosan 1 kimenettel.

- Mi a függvény?
 - Egy fekete doboz 0 vagy több bemenettel, s pontosan 1 kimenettel.

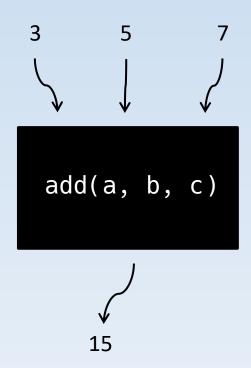

- Mi a függvény?
 - Egy fekete doboz 0 vagy több bemenettel, s pontosan 1 kimenettel.

- Mi a függvény?
 - Egy fekete doboz 0 vagy több bemenettel, s pontosan 1 kimenettel.

- Miért hívjuk fekete doboznak?
 - Ha nem mi írtuk meg a függvényt (pl. a standard könyvtár része), akkor nem kell tudnunk, hogy hogyan lett implementálva.
 - Ha mi írtuk meg, s helyesen működik (leteszteltük), akkor "el lehet felejteni", hogy hogyan implementáltuk.
 - Az a lényeg számunkra, hogy mit csinál az adott függvény. Az, hogy hogyan csinálja, az már nem érdekel, ui. az implementációs részletek nélkül is tudom használni.

```
mult(a, b):
    output a * b
```


- Miért hívjuk fekete doboznak?
 - Ha nem mi írtuk meg a függvényt (pl. a standard könyvtár része), akkor nem kell tudnunk, hogy hogyan lett implementálva.

```
mult(a, b):
    set counter to 0
    repeat b times:
        add a to counter
    output counter
```


- Miért hívjuk fekete doboznak?
 - Ha nem mi írtuk meg a függvényt (pl. a standard könyvtár része), akkor nem kell tudnunk, hogy hogyan lett implementálva.
 - Mit kell tudni egy függvény használatához?
 - 1. Mi a függvény neve?
 - 2. Mi a bemenet?
 - 3. Mi a kimenet?
 - 4. Mit csinál a függvény?
 - A függvényeink számára válasszunk beszédes neveket (1-es pont), s a függvényeinket lássuk el dokumentációval (4-es pont, ill. 2-es és 3-as pontok). Egy jó függvénynévből már ki is lehet találni, hogy mit csinál az adott függvény.

- Miért használunk függvényeket?
 - Szervezés
 - A függvények segítségével egy nagyobb problémát kisebb részproblémákra tudunk bontani.
 - Egyszerűsítés
 - Egy kisebb komponenst egyszerűbb megtervezni, implementálni és debuggolni.
 - Újrahasznosítás
 - Egy függvényt elég egyszer megírni, s többször, több helyen is fel tudjuk használni.

függvénydeklaráció

```
return-type name(parameters);
```

- return-type: a visszatérési érték típusa (output érték típusa)
- name: a függvény neve
- parameters: formális paraméterlista (input paraméterek)

függvénydeklaráció

```
int add_two_ints(int a, int b);
```

- Két egész összege szintén egész lesz.
- A függvény nevéből egyértelműen kiderül, hogy mit csinál a függvény.
- Két input paramétere van a függvénynek. Mindkettőnek nevet kell adni, ill. meg kell adni a típusukat is. Jelen esetben a függvény egyszerűsége miatt ezek a rövid nevek is elfogadhatóak.

- függvénydeklaráció
 - Deklaráljunk egy függvényt, ami összeszoroz két valós számot!

- függvénydeklaráció
 - Deklaráljunk egy függvényt, ami összeszoroz két valós számot!

```
float mult_two_reals(float x, float y);
```

- Két float szorzata szintén float lesz.
- Beszédes nevű a függvény.
- Rövid, egyszerű függvényről van szó, így az input változóknak lehet egyszerű, rövid nevet adni.

- függvénydeklaráció
 - Deklaráljunk egy függvényt, ami összeszoroz két valós számot!

```
double mult_two_reals(double x, double y);
```

- Két double szorzata szintén double lesz.
- Beszédes nevű a függvény.
- Rövid, egyszerű függvényről van szó, így az input változóknak lehet egyszerű, rövid nevet adni.

- függvénydefiníció
 - Egy függvény definíciója esetén megadjuk a függvény implementációját is.
 - Definiáljuk az előbb látott mult_two_reals() függvényt!

 Egy függvény definíciója nagyon hasonlít a függvény deklarációjára.

```
Deklaráció:
 float mult_two_reals(float x, float y);
Definíció:
 float mult_two_reals(float x, float y)
     float result = x * y;
     return result;
```


 Egy függvény definíciója nagyon hasonlít a függvény deklarációjára.

```
    Deklaráció:
        float mult_two_reals(float x, float y);
    Definíció:
        float mult_two_reals(float x, float y)
        {
            return x * y;
        }
```


- Definiáljuk a korábbi add_two_ints() függvényt!
 - Deklaráció:

```
int add_two_ints(int a, int b);
```

```
int add_two_ints(int a, int b)
{
```


- Definiáljuk a korábbi add_two_ints() függvényt!
 - Deklaráció:

```
int add_two_ints(int a, int b);
```


- Definiáljuk a korábbi add_two_ints() függvényt!
 - Deklaráció:

```
int add_two_ints(int a, int b);
```

```
int add_two_ints(int a, int b)
{
    int sum = a + b;
    return sum;
}
```


Definiáljuk a korábbi add_two_ints() függvényt!

```
int add_two_ints(int a, int b)
    int sum = 0;
    while (a > 0) {
        ++sum;
        --a;
    while (a < 0) {
        --sum;
        ++a;
    while (b > 0) {
        ++sum;
        --b;
    while (b < 0) {
        --sum;
        ++b;
    return sum;
```

Ez csak egy példa arra, hogy így is lehetne implementálni a feladatot!

A valóságban nehogy ilyen kódot írjanak!

- Definiáljuk a korábbi add_two_ints() függvényt!
 - Deklaráció:

```
int add_two_ints(int a, int b);
```

```
int add_two_ints(int a, int b)
{
    return a + b;
}
```


- Függvények (meg)hívása
 - Miután megírtunk egy függvényt, itt az ideje használni is!
 - Egy függvényt a neve alapján tudunk meghívni. A hívás helyén adjuk meg a megfelelő paramétereket (aktuális paraméterlista), majd a visszatérési értékét használjuk fel (pl. rendeljük hozzá egy megfelelő típusú változóhoz).
 - Példa: osszead*.c

Megjegyzés

- Ha egy függvény nem ad vissza semmit, akkor a visszatérési érték típusa void lesz.
- Az ilyen "függvényt" (ami nem ad vissza értéket) eljárásnak nevezzük.
- Azt mondjuk, hogy C-ben minden függvény. Vagyis az eljárás így tekinthető olyan speciális függvénynek is, ami nem ad vissza semmilyen értéket sem.
- Erről még lesz szó, ill. a gyakorlaton is sokat találkozunk még vele.

- Gyakorlás
 - Oldjuk meg a Szabályos háromszögek feladatot! (<u>link</u>)

- A tömb egy alapvető adatszerkezet. Rendkívül hasznos, az egyik leggyakrabban használt adatszerkezet.
- Homogén adatszerkezet: az elemei azonos típusúak.
- Ábrázolása folytonosan történik: a tömb elemei a memóriában folytonos, összefüggő tárterületet alkotnak.
- Mivel az elemei azonos típusúak, ezért az elemek azonos méretűek a memóriában.
- Statikus adatszerkezet: miután létrehoztuk, a mérete nem változhat (pl. nem lehet új elemet beszúrni).

- C-ben a tömb elemeinek az indexelése 0-ról indul.
- Vagyis, egy n elemű tömb esetén a legelső elem indexe 0, míg a legutolsó elem indexe (n-1).
- Vigyázat! Gyakori hiba, hogy egy olyan indexű elemre hivatkozunk, ami a tömbön kívül esik ("out of bounds").
 A program lefordul, de lehet, hogy futás közben egy hibaüzenettel terminál.

Tömb deklarációja

```
type name[size];
```

- type: a tömb elemeinek a típusa
- name: a tömb neve
- size: a tömb mérete, vagyis az elemeinek a száma

Tömb deklarációja

```
int pontok[20];
```

- type: a tömb elemeinek a típusa
- name: a tömb neve
- size: a tömb mérete, vagyis az elemeinek a száma

Tömb deklarációja

```
float havi_kiadasok[12];
```

- type: a tömb elemeinek a típusa
- name: a tömb neve
- size: a tömb mérete, vagyis az elemeinek a száma

 Egy típus típusú tömb minden eleme típus típusú. Ha úgy gondolunk rájuk, mint típus típusú változókra, akkor az összes eddigi művelet ismerős lesz.

 Egy típus típusú tömb minden eleme típus típusú. Ha úgy gondolunk rájuk, mint típus típusú változókra, akkor az összes eddigi művelet ismerős lesz.

- A változókhoz hasonlóan egy tömböt is lehet inicializálni, vagyis a tömb létrehozásakor egy speciális szintaxissal meg lehet adni az elemek kezdőértékét.
 - Előbb deklaráció, majd értékadás:

```
int pontok[3];
pontok[0] = 12;
pontok[1] = 8;
pontok[2] = 15;
```

ekvivalensek

• Inicializálás:

```
int pontok[3] = { 12, 8, 15 };
```


• Feladat: készítsünk egy 100 elemű tömböt, amit töltsünk fel a 0,...,99 értékekkel. Vagyis: a 0. indexű helyen a 0 elem szerepeljen, az 1-es indexű pozícióban legyen az 1-es érték, stb.

(Tipp: használjunk ciklust...)

- Az inicializálás során használható egy másik speciális szintaxis is.
 - Inicializálás a méret explicit megadásával:

```
int pontok[3] = \{ 12, 8, 15 \};
```

• Inicializálás a méret elhagyásával:

```
int pontok[] = { 12, 8, 15 };
```


• Főleg egydimenziós tömböket szoktunk használni, de egy tömb lehet több dimenziós is, pl.:

```
char tictactoe[3][3];
tictactoe[1][2] = 'X';
            0
             1
                              X
```

lásd később

- Egy tömb elemeit úgy tudjuk kezelni, mintha azok önálló változók lennének.
- Egy teljes tömböt viszont nem tudunk ugyanúgy kezelni, mint egy hagyományos változót.
 - Például egy tömböt nem lehet értékül adni egy másik tömbnek!
 - Ezt a műveletet pl. egy ciklussal tudjuk megoldani: az egyik tömb minden egyes elemét átmásoljuk a másik tömbbe.


```
int t2[3];
t2 = t1;  // hiba

for (int i = 0; i < 3; ++i)
{
    t2[i] = t1[i];</pre>
```

int $t1[3] = \{ 1, 2, 3 \};$

- C-ben érték szerinti paraméterátadás van. Egy függvény meghívásakor a formális paraméter megkapja az aktuális paraméter értékét. Ilyenkor egy értékmásolás történik. Az aktuális és a formális paraméter egymástól független. A formális paraméter nem tudja módosítani az aktuális paramétert.
- A tömbök átadása ezzel szemben referencia szerint történik (*).
 A hívott fél a tényleges tömböt kapja meg, nem pedig annak a másolatát! Mindkét fél ugyanazt a tömböt látja.
 - Ez azt fogja eredményezni, hogy ha a hívott fél módosítja a tömböt, akkor ezen módosításokat a hívó fél is látni fogja (hiszen mindkettő ugyanazt a tömböt látja)!
- (*) Nem teljesen van így, de az igazságot kicsit később fedjük fel.


```
#include <stdio.h>
void set_int(int x)
   x = 42;
void set_array(int array[])
    array[0] = 22;
}
int main()
{
    int a = 10;
    int b[4] = \{ 0, 1, 2, 3 \};
    set_int(a);
    set_array(b);
    printf("%d, %d\n", a, b[0]);
    return 0;
}
```


10, 22

Házi feladat

- A K & R-féle "C Bibliában" nézzék át azokat a részeket, amikről szó volt az előadáson.
- Juhász István jegyzetéből nézzék át azokat a fogalmakat, amikről szó volt az előadáson (link).

Szorgalmi

 Haladjanak tovább a Linux operációs rendszerrel. Lejátszási lista: http://bit.ly/31pRf7A. Megtekintendő videók: 16-tól 21-ig. A Midnight Commander-t (16, 17, 18) mindenképp nézzék meg és kezdjék el használni! (Windows alatt pedig használjanak Total Commander-t).